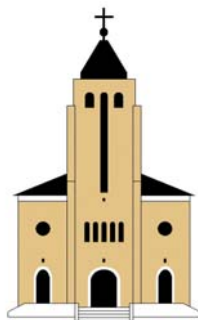

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2013/7. SZÁM • DECEMBER 24.

KARÁCSONYI MOZAIKOK

Jézus születésének ünnepéhez közeledve megkérdeztem néhány fiatalt: „Mi az, aminek Karácsonykor meg kell jelennie az életünkben?” A válaszok sokrétűek voltak, mégis hét olyan kiemelkedő szó jelent meg spontán válaszaikban, amelyek gyűjtőpontjaivá váltak őszinte megnyilatkozásaiknak. Ezeket szeretném a karácsonyi mozaikok elnevezéssel illetni: *szere- tet, odafigyelés, együttlét, találkozás, család, öröm és áldozat.*

A fiatalok spontán megszólalásaiból kiderül számunkra, hogy mennyi jelentéstartalom kötődik Jézus születésének ünnepéhez. Ezek a tartalmak minden lelki harmóniára törekvő embert összekötnek egymással. A betlehemi jászolra tekintve van, aki a szeretet titkát fedezi fel benne. Másvalaki számára a teljes odafigyelés vagy a beteljesült együttlét testesül meg. Ismét más a találkozás, a családi élet, az öröm vagy az áldozat csodáját keresi benne. A betlehemi kisded titka abban áll, hogy mindenkinek úgy mutatja meg magát, ahogyan legjobban fel tudja ismerni Őt. Éppen ezért érdemes saját magunkban is tisztázni, hogy kit vagy mit keresünk a jászolban.

Csíksszentmihályi Mihály megfogalmazása szerint az optimális életmí- nőség, akkor következik be, amikor a képességek és a feladatok nehézségi szintje magas fokon működnek az életben. Önmagunk és szándékaink Isten előtt való tisztázása, ilyen nagy erőfeszítéseket kívánó munkát jelent, ami mindig megéri a fáradságot. Megéri, mert felismerhetjük a megteste- sült Isten Fia személyre szóló üzenetét. Szívből kívánom, hogy a karácso- nyi mozaikok összeálljanak a lelkünkben, és tisztán lássuk a betlehemi jászol fényeit!

N. K.

KARÁCSONYI ELMÉLKEDÉS

Krisztus betlehemi születését ünnepeljük, hogy elhiessük, isteni élet van bennünk. E nélkül az ünnep nélkül nem vennénk észre az isteni életet önmagunkban. Azt tartanánk életnek, ami kifelé látható: munkánkat, sikereinket és kudarcainkat, emberi kapcsolatainkat, az elismerést, figyelmet, szeretetet, mindennapi örömeinket és szenvedésünket. Elkerülné a figyelmünket, hogy maga Isten van bennünk. Sok-sok szimbólumra van szükség, hogy a tények hatalma ellenében higgyünk abban a titokban, hogy Isten belépett világunkba.

Karácsonyfát állítunk, gyertyákat gyújtunk, karácsonyi énekeket éneklünk; mindezek képszerűen hirdetik Isten megtestesülésének titkát. Meghitt dallamaikkal megértetnek valamit abból, hogy világunk Isten eljövételével megváltozott, és benne egy kicsit otthon érezhetjük magunkat. Amikor e dalokat énekeljük, új lehetőségeknek adunk teret önmagunkban: a szeretetnek, gyengédségnek, a rácsodálkozás képességének, a meghatódottságnak és az érzelmeknek. Megénekeljük a jászolban fekvő isteni Gyermeket, hogy kifejlődjének bennünk a gyermek tulajdonságai: a nyitottság, az elevenség és őszinteség, az üdeség és romlatlanság.

Isten bennünk születik meg, amit *Angelus Silesius* e jól ismert szavakkal fejezett ki: „Szülessen meg bár Krisztus ezerszer Betlehemben, ha benned nem születik meg, örökre elvesztél.” *Hitvalló Maximosz* hasonló-

képpen fogalmaz: „*Isten Igéje, mely egykor test szerint megszületett... szakadatlanul meg akar születni azok lelkében, akik vágyanak rá.*”

Az a gondolat hogy Isten megszületik az emberben, végighúzódik a német misztikusok írásain. *Johannes Tauler* szerint napjaink minden szenvedése csupán e születés vajúdási fájdalma a lelkünkben. *Jung* szerint Isten ilyen megszületése felé irányul az ember önmegvalósítási szándéka. Ha Isten megszületik bennünk, akkor az ember el tud szakadni kis énjétől és eljut tulajdonképpeni lényéhez, önmagához.

Isten bennünk lakása nélkül nem juthatunk el önmagunkhoz sem.

Ám az ember ezt nem tudja saját eszközeivel előidézni. Isten műve az. Benső csendünkben születik meg Isten, a lélek legbelsejében, az értelem parányi szikráiban. Ahol a lélek a legtisztábbat, legnemesebbet és leggyengédebbet képes nyújtani, ott kell megtörténnie: a mély hallgatásban,

ahová semmilyen teremtmény és semmilyen kép nem jutott be soha.

Megsejthetünk valamit e titokból, ha egyszer karácsonykor csendben leülünk a jászol elé és hagyjuk, hogy az hasson ránk. Ahová se a gondolataink, se a szándékaink nem jutnak el, ott van a jászol bennünk. Ott pihen az isteni Gyermek. Isten épp oly gyengéden, alig észrevehetően van bennem, mint ez a gyermek. Ha Isten gyermekként bennünk él, akkor a gyermek titkából valami belénk is áthatol. Csendesek, óvatosa-

JANUÁR

Január hagyományos magyar neve Boldog-asszony hava. A hónap jeles szentjei a **Háromkirályok**, a napkeleti bölcsek, akik az újszülött Jézus előtt hódoltak. A betlehemi csillagot követve Keletről érkeztek Jeruzsálembe.

Máté apostol így ír erről: „Amikor a judeai Betlehemben Heródes király idején Jézus megszületett, bölcsek jöttek napkeletről Jeruzsálembe és kérdezősködtek: Hol van a zsidók újszülött királya? Láttuk csillagát napkeleten, s eljöttünk, hogy bemu-

tassuk neki hódolatunkat. Ennek hallatára Heródes király megriadt, s vele egész Jeruzsálem. Összehívta tehát a főpapokat és a nép írástudóit, és tudakozódott tőlük, hol kell a Messiásnak megszületnie. Júda Betlehemében, válaszolták, mert így jövendölt a próféta: Te Betlehem, Júda földje, egyáltalán nem vagy olyan kicsi Júda nemzetségei között, hisz belőled származik majd a vezér, aki népemnek, Izraelnek pásztora lesz. Erre Heródes magához hívatta a bölcseket, és pontosan megtudakolta tőlük a csillag ▶

▶ és gyengédek leszünk. A gyermekben felfedezzük saját őszinte lényünket, és mély béke tölt el, ha a hallgatásban eggyé váltunk önmagunkkal.

Annak viszont mindig tudatában kell lennünk, hogy csak istálló vagyunk, amelyben Isten megszületik. Nem palota, mely kész Isten elszállásolására. Az ünnepnek kell rávilágítania arra, hogy Isten istállóban születik, jászolban nyugszik, ökörtől és számartól körülvéve, és épp a pásztoroknak

(lelkünk kevésbé előkelő részeinek) kell eljönniük e gyermek imadására, míg legnevesebb részünk, az értelem mentegetőzve hátra marad: nincs hely a szálláson! És szükségünk van az énekekre és gyertyákra, hogy hinni tudjuk, Isten születése új hűrokat pendíthet meg bennünk.

Anselm Grün (1945–)
német bencés szerzetes, számos spirituális könyv, elmélkedés szerzője, korunk egyik legismertebb misztikus gondolkodója

▶ feltűnésének idejét. Aztán elküldte őket Betlehembe: Menjetek, mondta, és szereztek pontos értesülést a gyermek felől! Ha megtaláljátok, jelentsétek nekem, hogy én is elmenjek és hódoljak neki. Azok meghallgatták a királyt, és útra keltek. S lám a csillag, amelyet napkeleten láttak, vezette őket, míg végre meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. A csillagot megpillantva nagyon megörültek. Bementek a házba, és meglátták a gyermeket anyjával, Máriával. Leborultak és hódoltak neki, majd elővették kincseiket s ajándékokat adtak neki: aranyat, mirhát és tömjént. Mivel álmlukban utasítást kaptak, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.”

A napkeleti bölcsek hazája Arábia, Mezopotámia, Babilónia vagy Perzsia lehetett. A magukkal hozott ajándékok Arábia termékei. Máté nem említi, hogy hányan voltak, de az ajándékokból a 3. század óta arra következtetnek, hogy hárman lehetnek. Egy 7–8. századi kódex említi először a neveiket.

A hagyomány szerint Tamás apostol, aki Keleten hirdette az evangéliumot, megkeresztelte és püspökké szentelte őket. Vértanú halált haltak, közös sírba temették őket.

Ereklyéiket Szent Ilona császárnő Konstantinápolyba vitette, ez később Milánóba, majd Kölnbe került.

A három napkeleti bölcs az utasok, útonjárók, zarándokok patrónusa.

A liturgiában Vízkerezt napján emlékezünk meg róluk. Az ünnep nyolcadában végzett házszenteléskor igen gyakori Gáspár, Menyhért, Boldizsár nevének kezdőbetűit (G.M.B.) a családfő fölírja az ajtó szemöldökfájára a kereszték és az évszám közé.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

K. E.

A házszentelésről:

Vízkerezt napján (január 6.), illetve hetében a pap szentelt vízzel meghinti a lakásokat, házakat. Az ajtó szemöldökfájára (szentelt) krétával fölírja az évszámot és a népi értelmezés szerint

a Háromkirályok nevének (Gáspár, Menyhért, Boldizsár) kezdőbetűit: **20 + G + M + B + 14**. Eredeti értelmezésben a három betű a latin áldásformula kezdőbetűi: *Christus Mansionem Benedicat* („Krisztus áldja meg e házat”).

SZERK.

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐK

☞ **Homonnai Dominik András**
születési dátum: 2013. február 9.
keresztelés ideje: 2013. december 1.

TEMETÉSEK

† **Molnár Györgyné (Szabó Mária)**
születési év: 1946
temetés ideje: 2013. december 4.

† **Dr. Hacsavecz Mária**
születési év: 1959
temetés ideje: 2013. december 11.

† **Szerdahelyi Györgyné (Óvári Veronika)**
születési év: 1929
temetés ideje: 2013. december 18.

VISSZATEKINTŐ

„Borús, ködös őszi idő;
A nap nem is pillant elő.
Hidegen jár a nap
Sötét felhők megett;
A kandalló tüze
Ád egy kis meleget.”
Petőfi Sándor

KÁMOR-TÚRA

Börzsöny, 2013. november 2.

Szombat kora reggel álmosan, ködös időben gyülekeztünk a Városkapunál, a buszvégállomásnál. A csapat egy része innen indult útnak, a többiek autóval utaztak Diósjenőre. Igazi retro hangulatban telt az utazás, felidézte gyerekkorunk buszos, vonatos kirándulásait. Egy átszállással hamar megérkeztünk a faluba, ahol bevártuk az autóval érkezőket.

Nagy létszámú csapat gyűlt össze az indulásra. A közös imádságot követően jókedvűen vonultunk végig a falu utcáján felfelé, a hegyek irányába. A gyerekek mai feladata az volt, hogy találjanak az út során óriás özlábgombát. Már az első állomásig is nagy emelkedő várt ránk: a faluból a Závóz-nyeregig 260 m-nyi szint a különbség. Útközben elhaladtunk az újonnan átadott erdészeti élménypark, a felhagyott kőbánya és a Gyíkos-kút mellett. A csodás panoráma reményében küzdöttünk a szín-

tekkal, de a borongós őszi idő keresztülhúzta számításainkat. A nyeregbe felérve tejfehér köd fogadott minket, igazából néhány méteres volt csak a látótávolság. Reggelizés közben a vállalkozó kedvűek tettek egy kis kitérőt a Kő-szirtre (589 m). Hamar megtaláltuk a kis ösvényt, de a csodás sziklaformákat egy ideig nem láthattuk: a köd itt is uralta a tájat. Úgy döntöttünk, várunk egy kicsit és ugye, a türelem rózsát terem! Ha nem is tárult fel teljes panoráma (a Nógrádi-vár, a Cserhát, akár a Mátra), egy hirtelen fuvallat kissé kitisztította körülöttünk a teret és legalább megláthattuk a Kő-szirt féltve őrzött „szobrait”.

A kis ösvényen leereszkedtünk és a csapat felkerekedett, hogy meghódítsa a mai túra legmagasabb pontját, a Kámor csúcsát (661 m). A Kun-forrás közelében találkoztunk egy kis szalamandrával, aki csendben túrta a fotózás „vizsontagságait”. A páras,

▶ kissé ködös idő megmaradt ugyan, de a látótávolság jelentősen megnövekedett, így a hegyre vezető úton elénk tárultak a Kálmor-sziklák, illetve rácsodálkoztunk a levelüket lehullatott hatalmas fákra, melyek óriásokként mutattak a párás időben. Az új, megváltozott turistaút a Jász-bükkön keresztül vezet – beiktatva még egy emelkedő/lejtő kombinációt, majd a Jász-bükki réttől egy újabb erős kaptató után értünk fel a csúcsra. Ez nem egy hagyományos hegytető, igazából csak a tábla jelzi, hogy felérkeztél (meg az, hogy innen megint lefele vezet az út ☺).

Ebéridő volt, így letelepedett a csapat. Előkerültek a táskákból a csúcs-csokik, melyet szívesen osztottunk meg egymás között. Hajdanán két vár is állott itt, mára viszont ebből semmi sem maradt. A gyerekekkel kihasználtuk a hosszabb pihenőt: megnéztük a közeli Rókalyukat, majd elindultunk megkeresni a közelben elhelyezett geoládát, mely a Hugo-villa környékén található. Izgatottan siettek lefelé a hegyoldal irányába és a kincses ládát végül is a kis üreg (bivakhely) mellett, a sziklafalba vajt résben találtuk meg. A kincsvadászat után visszatértünk a csúcsra, ahonnan a többiekkel együtt indultunk tovább. Gom-

bát ideáig még egyet sem láttunk! Innen a túra egy igen érdekes szakasza következett: a hegyoldalban a lefele út mentén gyakorlatilag teljesen egyforma fák vannak, az út is kanyarog, igazi „mese-erdő” ez. Aki nem figyel, hamarosan azt veheti észre, hogy nem tudja, merre jár.

A csapat gyorsabbik fele már leérkezett a közeli rétre, a másik viszont csak nem akart megérkezni. Visszamentünk értük, de szerencsére ők is visszataláltak a helyes ösvényre.

A réten a gyerekek felmásztak a magaslesre, mi pedig a vadászok „leleményességét” beszéljük meg: a lessel szemben, az erdő szélére telepítettek egy eleség-csapdát, hogy az éhes állatok élelmet keresve kerülhetnek a látószögükbe. Amúgy nem messze ide egy hatalmas méretű „dagonyázó hotelt” rejtettek az út menti fák. Egy széles erdészeti úton haladtunk tovább a mai nap utolsó emelkedőjén, és nemsokára szép bükkösben találtuk magunkat. Messziről láttuk a Weinckheim Vadászcastélyt, majd a Kőembert megkerülve a Pénzszás-nyeregbe érkeztünk.

Itt kicsit szuszogtunk, előkerültek a maradék ennivalók, illetve a még el nem fogyasztott csokik is hamar eltűntek a po-

cakokban. Közeledett már a naplemente és minket még várt kb. 1,5 órányi gyaloglás, így hamarosan lefele vettük az irány a Törökasszony-útján. A legenda szerint itt vezetett a törökök Drégelyt és Nógrádot összekötő hírvívő útja és egy asszony volt, aki vitte a fontos információkat a várak között.

Hangulatos úton, hatalmas bükkfák között vezet itt a Börzsönyi-kék, néha-néha látni a fák mögött a Kámor vonulatát. Egy kis vadkerítés mellett végre megtaláltuk az óriás őzlábgombát is, igaz még egy fiatal példány volt és csöppet sem volt óriási. Ahogy az alkonyat ereszkedett ránk, úgy értük el a falu határában fekvő első házakat, majd a temető és a templom mellett elhaladva visszaérkeztünk a falu központjába, a reggeli indulás helyére. Már sötétben bandukolva értük el a vasútállomást: innen jó néhányan autóval indultak haza, a többiekkel pedig megvártuk a vonatot és Vácra és a Nyugatira keresztül kora estére hazakerestünk.

V. Zs.

FÉRFIKÖRI KIRÁNDULÁS

Kecskemét, 2013. november 29-30.

Az előző évek őszi kirándulásainak célpontjai egy-egy férfikörös tagunk egyházi középiskolájának helyszínei voltak – 2011. Pannonhalma/bencések, 2012. Esztergom/ferencesek. Ennek nyomán idén november végén az Alföld méltán híres városát, Kecskemétet és az ottani piarista iskolát látogattuk meg.

Kecskeméti „házigazdaként” engem ért a megdöbbentő feladat, hogy a kirándulást megszervezzem, és az is, hogy írjak róla.

Tizennégy fős csapatunk lázas készülődést – Karezs atyánál szó szerint – követően több turnusban érkezett meg Kecskemétre.

A Kecskemét földbirtokosának nevezett Koháry István gróf által 1714-ben megtelepített kegyesrendi atyák (Ordo Scholarum Piarum) temploma, a hozzáépített rendház és kollégium, valamint iskola az egykori város szélén, egy mocsaras terület szom-

szédságában létesült. Ez ma már gyakorlatilag központi rész, hiszen ötpercnyi sétával a főtérre juthatunk innen.

Szállásunk a Piarista Gimnázium kollégiumában a szállóvendégek fogadására fenntartott egykori tetőtéri koleszos szobákban volt, ide érkeztünk meg először.

Miután mindenkinek sikerült elfoglalni a szobáját, és örvendezni tudtunk a legkésőbb érkezőknek is, készültünk a közös szentmisére, amit Karesz atya celebrált a kápolnában.

A jelenlévőkért és családjaikért felajánlott szentmisén mindenki odatehette a saját felajánlását is az oltárra.

A szentmise után kellően vágyódva immár testi táplálék után is, a szintén hagyományos borvacsora programpont felé irányítottuk figyelmünket. Ebben segítségünkre volt Kalazanci Szent József rendalapító egy utókorra maradt hasonlata is a keresztény nevelés és tanítás erejéről: „Zsenge kortól kell az embert átítatni a kinyilatkoztatás és a tudomány igazságaival,

s akkor nem vesz el a jó illat, ahogy a korsó sem veszíti el illatát, ha óbor állt benne”.

Étvágy híján ugyan nem voltunk, de mivel szállásunkon a központi fűtés valahogy nem akart a megfelelő hőérzettel ellátni – tényleg hideg volt! –, nem is Kecskeméten lettünk volna, ha nem készülünk minden eshetőségre számítva valami „barackos” orvossággal. Gyalogosan indultunk a novemberi estében a Fáklyás Pince felé.

A bortrezorokat is tartalmazó helyiségben már megerítve vártak bennünket. Az étekként rendelt tekintélyes sültes tálak borították be az asztalt: többféle hús a „húsevőknek”, zöldséges-sajtos a „vegáknak” és változatos köretek mindezekhez. A borok bemutatásánál a sommelier – ellenőrizve a jelenlévők jártasságát a témában – gyorsan felmérte a terepet, és magában megállapíthatta, hogy ül néhány szakértő az asztaloknál.

A szomszédos helyiségből egy jogászcsapat jelenlétének köszönhetően az új büntető törvénykönyvről

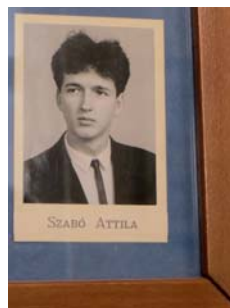
hallhattunk egy véget érni nem akaró értekezést. A feltételezett utolsó mondatoknál mindig kifejeztük tetszésünket, amelyekben Szabolcs barátunk kétség kívül élen járt. El se hittük, amikor tényleg befejezték...

Elszaladt az idő, leürültek a tálak, kifogytak a flaskák. A merészebbek a szíves kínálásra egy-egy nagy tányér somlóit még magukhoz vettek.

Elhagyva a helyet a főteret útba ejtve indultunk ideiglenes otthonunk felé. Az impozáns Városháza előtt hosszabban megálltunk. Zsolnay kerámiacserepei megidéztek a pesti Corvin-negyeddel átellenben lévő Iparművészeti Múzeum tetejét. Ennek kapcsán megtudhattuk Ákostól, hogy milyen kihívást jelentett neki az azon lévő kerá-

osztálytársamként vállalta az idegenvezetést a Szentháromság tiszteletére szentelt Piarista templomban (altemplom, piarista szerzetesek kriptája) és az iskolában. Hallottunk a jelen lehetőségeiről és kihívásairól, majd bejárva az iskola épületét megnéztük a biológia szaktantermet és a felújított dísztermet is. A folyosókon járva a tablókon ismerősökre vadásztunk. Kihagyhatatlannak tűnt, hogy jelen sorok írójának tablója is sorra kerüljön.

„Akikre nem vagyunk annyira büszkék” jelszóval keresgéltek, mint utólag kiderült

miacserepek színének pontos meghatározása. Némi kóborlás után a még mindig hűvös kollégiumban folytattuk tovább a megkezdett beszélgetéseket, majd eltérő ritmusban, de nyugovóra tértünk.

Reggelink elfogyasztását követően mozgóróhéjban összefoglaltam a piarista rend történetét – megemlítve természetesen a híres egykori kecskeméti piarista diákokat is, így például Katona Józsefet, Klapka Györgyöt vagy Öveges József professzort.

Ezután találkoztunk Gáspár István kémia-biológia szakos tanárral, aki volt

jó helyen, bár sikertelenül, a ma már nem létező madaras emblémájú párt rozsmárbuszos elnökének ifjúkori képmását.

A nappali városnézés ismét a főterre csábított minket. Az adventi vásár ízléses kirakodóin keresztül, az ideiglenes műjégpálya mellett elhaladva immár verőfényes napsütésben csodálhattuk meg a Városháza mellett a Nagytemplomot (a havannás Nagy Károly atya is szolgált itt anno), a Ferences templomot, utóbbi látványosan kialakított, fiatalokat is vonzó kertjét, és ismét meglehetünk.

Következett hát a Rozmaring étterem – nagyon elegáns, ennek ellenére nagycsaládosoknak is vállalható menü-árral, finom ételekkel (leírva is hihetetlen) –, szóval ismét volt mit lejárni...

Itt már délutánra fordultunk összhangban az idővel, a tervezett programokból nem volt más hátra, minthogy leellenőrizzük a mindnyájunkba óvodás korban betáplált információ helyességét: valóban zöldek-e a nyílászárók a Cifra palotán? És az egykor bérháznak, kaszinónak készült, szecessziós stílusú, többcélú épület ablakai vitathatatlanul azok. Az ajtók is. Jelenleg a Kecskeméti Múzeum működik benne.

A gabonáról-kenyérről szóló kiállítás után megnéztük a helytörténeti kiállítást, egy '56-ról összeállított, megdöbbentő fotókkal és korabeli ruhadarabokkal, egyenruhákkal, fegyverekkel bőven ellátott tárlatot, valamint egy festmény- és egy avar-kori kiállítást is. A legfelső emeleti rész kortárs művészeti szekcióját Gyuri barátunkon és fényképezőgépén kívül nem sokan látták közülünk. Lehet, hogy csak ők ketten voltak? (Lépcsőőők!)

Mindenütt jó, de mégis hazavárnak. Van akit hamarabb. Ahogyan jöttünk – több csoportban, időbeni eltolódással –, ugyanúgy hagytuk el a várost. Jó volt itt diáknak lenni. Remélem szép emlékként marad meg minden résztvevőben a most – itt – együtt töltött idő.

Sz. A.

TAIZÉI JELLEGŰ LELKI HÉTVÉGE

Pozsony, 2013. november 29–december 1.

Egy régi vágyam teljesülhetett nemrégiben, amikor november 29-től december 1-ig részt vehettem egy felnőtt fiataloknak szóló taizéi jellegű lelkigyakorlaton Pozsonyban.

Bár már a jelentkezési határidő már lejárt, amikor értesültem a lehetőségről, és ráadásul öregebb is vagyok a kelleténél ☺ (18 és 35 éves kor közöttieket vártak), ennek ellenére elfogadták a jelentkezésemet.

A Keletiből indultunk vonattal, és már az utazás alatt is énekeltünk: meg kellett tanulnunk szlovák nyelven a „*Ne féljete, örüljete! Krisztus győzelmesen feltámadt...*” kezdetű éneket, ugyanis amikor leszálltunk a pozsonyi pályaudvaron, ezzel köszöntöttük az értünk jövő helybeli fiatalembert (na és persze a pozsonyiakat). Bár a szlovák kiejtésünk bizonyára nem volt tökéletes, feledtette ezt a gyönyörű, gazdagon díszített, vidám, művészi furulyakiséret, amit az egyik csapattársunk szólaltatott meg. Ezek után kedves kísérőnk a jezsuitákhoz vezetett bennünket, ahol süttivel és teával vártak. Itt megvacsoráztunk, beosztották a szállást, majd a templomban gyülekeztünk közös esti imára. Először próbáltunk, aztán megérkeztek a helybeli hívek (főleg fiatalok), és szépen megteltek a gyönyörű barokk templom. Eközben a háziak rengeteg mécesst helyeztek el a szentélyben, és egy taizéi keresztet is felállítottak, ezzel is erősítve a „taizé-i hangulatot”. Mikor minden készen volt, elkezdődött az ima. Részben a mi csapatunkból, részben a helybeliekből összeállt egy sokszínű kamarazenekar, amelynek minden tagja profi zenész volt, ők kísérték a közösség énekét. Egy szlovák nyelvű pozsonyi énekesnő pedig oly gyönyörűen énekelt szólokat hozzá, hogy ezek után én eláshattam magam...

Az ima végeztével mindenkinek bemutatták a vendéglátóját, majd ki-ki a maga családjával útnak indult hazafelé. Én egy kedves, 29 éves, egyedülálló fiatal nőnél kaptam szállást, akivel leginkább franciául tudtunk kommunikálni, no meg „activitytünk”.

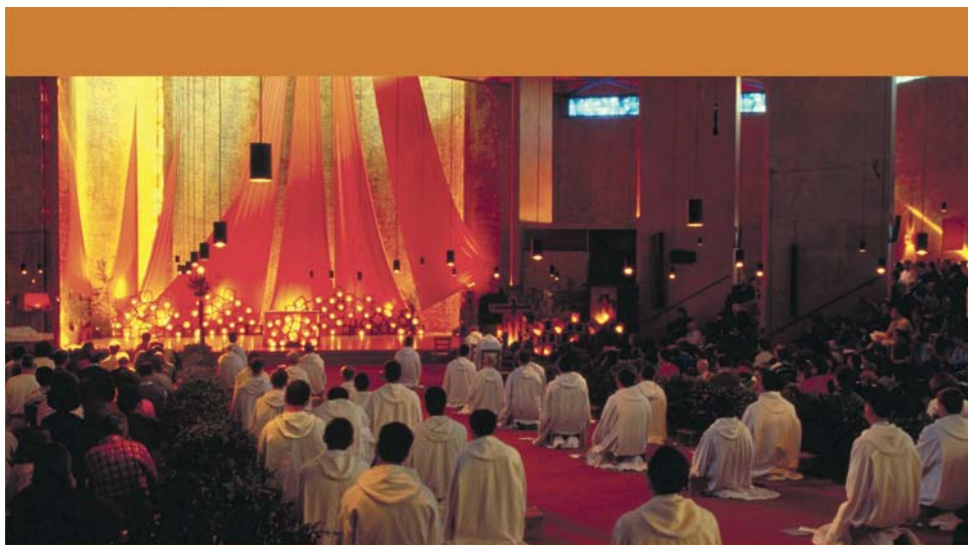
Az otthonába érve nyugtáztam, hogy megint nem fogom megtudni, hogy milyen polifoamon aludni, ugyanis nemcsak ágyat, hanem még ágyneműt is kaptam... Nagyon kedves volt, végig leste a kívánságaimat, nagyon el voltam kényeztetve. A többiek is hasonló tapasztalatokról számoltak be.

Reggel a helyi magyar közösség templomában miséztünk (közben persze sok taizéi ének), majd összejöttünk az ebédlőben, ahol reggeli közben egy kis ismerkedésre is lehetőség adódott. Kb. 60 fiatal jött össze az ország minden részéből, ennek ellenére sok ismerőssel találkoztam a csapatban.

Délelőtt és délután is egy-egy előadás volt, majd mintegy fél óra átgondolni a feladatlapra kapott kérdéseket. Ezután kb. egy óra volt kiscsoportos beszélgetésben megosztani egymással a gondolatainkat. Késő délután próbát tartottunk az esti

imához és a másnapi miséhez, majd elsétáltunk egy kisebb templomba, ahol esti imára vártak bennünket. Szállásadóink is ott voltak, és az ima végeztével kivitték minket az adventi vásárba, ahol a már fent említett furulyaművésznők jóvoltából moldvai néptáncokat roptunk kb. egy tucatnyian, akik éppen összeverődtek a forgatagban. Miután már kezdtünk nagyon elfáradni és fájni, úgy döntöttünk, hogy nyugovóra térünk.

Másnap reggel rövid próba után szentmise következett, ismét a helyi magyar közösség templomában. Ezen is mi láttuk el a zenei szolgálatot a hívek nagy örömeire. Ezek után az ebédlőben egy kiselőadást hallottunk az ikonfestészetéről, majd meglepetés programként a pozsonyi várnegyedbe kalauzoltak bennünket egy ottani múzeumba – amelyet a mi érkezésünkre szépen ki is tataroztak –, itt egy ikonkiállítást néztünk meg, majd ebédelni mentünk

Spevy a modlitby z **Taizé**

▶ egy hangulatos vendéglőbe. Ebéd után ki-ki szabadon mehetett városnézésre, majd a csomagjainkért indultunk, és a pályaudvarra vettük az irányt. A vonaton még volt lehetőségünk beszélgetni, és átgondolni a lelkigyakorlat gyümölcseit.

Köszönet a szervezőknek, a szállásadóknak, és a Szentlélek Úristennek, aki minden lelkigyakorlat vezetője. Befejezésül a hétvége mottójául szolgáló ének szövegét idézem: „Bízz az Úrban megerősít, Ő sosem hagy el téged! Bízz az Úrban, Jézus eljön hozzád, Jézus eljön hozzád!”

V. H.

KARITÁSZ-HÍREK

Örömmel számolhatunk be arról, hogy az adventi gyűjtésünk és a vásár milyen jó eredménnyel zárult. A kedves hívek adakozásának és vásárlásainak köszönhetően 70 000 Ft gyűlt össze, amiből összeállíthattuk a plébániánk területén élő, nélkülözhető testvéreinknek szánt csomagokat. Ajándékutalvánnyal, elmaradt villanyszámla kifizetésével, a vásárra készített finomságokkal könnyítettünk meg ezeknek a családoknak az életét. Nagy örömmel fogadták, volt aki meghatóan fogadkozott, hogy ő ezt meghálálja.

Jutott ebből a pénzből több láda alma Gyulaj lakóinak is. Hála és köszönet azoknak, akik ezt lehetővé tették és idejükből, erejükből, figyelmükből, lehetőségeikből segítséget nyújtottak. Köszönjük a nyugdíjasklub, az asszonykör és számos ügyeskezdő, jószívú ember kreatív hozzájárulását. Köszönet a rengeteg ruhaneműért, ami Károly atya felkarolásával egy fiatal testvérünk kérésére érkezett Gyulaj falu megsegítésére.

Sajnos nem dőlhetünk elégedetten hátra,

mert „Szegények mindig lesznek veletek...” (Mt 26,11). Karácsony után is. Érdemes néhány percnyi időt szánni az aktuális kérésekre, észrevenni bajban levő embertársunkat, talán megértjük, hogy a szeretetet élni kell. Adja Isten, hogy így legyen!

L. D.

A KÉPVISELŐ-TESTÜLET MEGLEPETÉS DÉLUTÁNJA

2013. december 7.

Jó előre be volt jegyezve a naptárba, meg a hirdetésekben is hallhattuk: Károly atya meglepetést készített a képviselő-testület tagjai számára.

Teljes tudatlanságban érkezünk meg (azért most is sikerült elkésznünk ☺), semmit sem tudva arról, hogy „mi vár ránk”. Ami első pillantásra is látszott: testi kényeztetésünkről gondoskodtak, ugyanis a hittanterem asztala csak úgy roskadozott a sok finomságtól. Kicsit később kiderült az is, hogy lelki gazdagodásunk sem merül feledésbe, ugyanis megérkezett Hollai Antal atya – ő volt augusztus 20-i búcsús misénk vendége –, és nagyon szép lelkigyakorlatos elmélkedést tartott számunkra. A Szentlélek-himnusz versszakából kiindulva beszélt a hitbéli megújulás újra is újra történő szükségességéről, és életünk azon eseményeiről, amelyeket mind át kell tudnunk adni az Úrnak.

Az elmélkedés után még arra is maradt időnk, hogy átbeszéljük a hallottakat, és persze arra is, hogy megbontsuk az asztalon sorakozó falatok szép rendjét.

Este szentmise és taizéi imaóra zárta a napot.

Köszönjük mindenkinek, aki segített a délutánunkat széppé tenni.

N. Gy.

AZ ASSZONY

Azon a télen nem akart megjönni a hó, néhány héttel karácsony előtt még feketében, fagyott göröngyöket didergetett a táj. Ebből a sötétségből jött elő az asszony, csecsemő fiát a melléhez szorította. Nem tudni, merről jött, azt sem, mennyi ideje állhatott kinn az ajtó előtt, mert nem kopogott.

– Az istenért, jöjjön be, hiszen megfagy – mondta neki anyám.

Az asszony nem mozdult, szemét szülemire emelte, és csendesen így szólt:

– Engem üldöznek.

– Egy nőt? Csecsemővel? Miért? – kérdezte apám.

Anyám szelíden megfogta a karját.

– Jöjjön már be.

– Nem követtem el semmi rosszat – mondta az asszony, de még mindig nem indult befelé. – Azt mondták, aki segít rajtam, azt is nagyon megbüntetik.

– Jöjjön csak be.

Nagyon szép asszony volt. Levetette furcsa aranszegélyű, világos köpenyét, kibontotta a pólyából kisfiát, tisztába tette, megszoftatta. A kisgyerek ránk nevetett, fogatlan, bölcs nevetéssel.

– Csak karácsonyig. Karácsonykor már lesz hova mennünk – mondta az asszony.

Anyám ránk nézett.

– Gyerekek, senkinek se mondjátok meg, hogy a néni nálunk van! Megértettétek?

– Nem azért, mintha bárkitől tartani kelene – mondta apám –, itt Rácpácesresen nincs senki, aki elárulna bennünket. De biztos, ami biztos.

Tudom, akkor mindannyian Bederik Durira gondoltunk. Aki ugyan nem lakott Rácpácesresen, de itt ólalkodott mindig a környéken. Valami csósz, mezőőr vagy erdőkerülőféle volt. Lelövöldözte a határba tévedt kutyáinkat, megríkatta a gyerekeket, ijesztgette az ebédvivő asszonyokat.

Igen, őtöle félni kellett.

Pedig mióta az asszony a gyerekekkel megérkezett, egyre gyakrabban keringélt körülöttünk, s azután, hogy a hirdetményt felolvasták, egészen elszemtelenedett.

A katonák terepszínű dzsippel érkeztek, addig nyomták a dudát, amíg mindenki előszállingózott a házakból. Egy katona fölállt, ordítva olvasott. Egy nőt keresnek, csecsemővel. Bárki látja, köteles jelenteni. A parancs megszegőjét a helyszínen agyonlövik, házat porig rombolják.

Fagyott szívvel álltunk, kutatnak-e? De nem, odébbálltak. Csak Bederik Duri nem állt odébb, sőt megindult a házuk felé. ►

▶ – Ha akarja, most rögtön elmegyek – mondta az asszony apámnak. – A kerten át, nem veszi észre senki.

– Nem megy sehova! Öt nap múlva karácsony, addig ki kell bírunk. Bújjanak el!

Bederik Duri estig ott ült. Fülelt, gyereksírásra lesett. Azt aztán leshette! Mert alighogy kényelmesen elterpeszkedett a konyhában, odakint, a gazdasági épületek takarásában megjelent Jósvai Jancsi. Addig integetett anyámnak, amíg észre nem vette.

– Mit akar, János?

– Az asszony meg a gyerek miatt...

– Milyen asszony? – rebbent meg anyám.

– Ne tessék félni, tud róla az egész puszta... Amíg ez itt ül, jobb helyük lenne nálunk. A kerten át észrevétlenül átjöhetnek.

Így került az asszony a gyermekkel Jósvaiékhoz, majd amikor Bederik Duri körülöttük kezdett szaglászni, átmentették őket az alsó ház családjaihoz, aztán a felső házba került, majd vissza a középsőbe, nem volt Rácpácegreesen egyetlen család sem, amely nem bújtatta volna, ha csak fél órára is.

Eljött a karácsony, a lányok ezüstpapírral borított diót, cérnára fűzött pattogatott kukoricát aggattak a fenyőágakra. Az asszony a kicsivel akkor már újra nálunk volt.

– Sötétedés után a pálfai Öreghegy alatt várnak rám.

Apám befogta a lovakat, és a biztonság kedvéért nagy kerülővel, a Sió fölötti erdők között vitte az asszonyt meg a fiát a megbeszélt helyre. Még kicsit mosolygott is magán, túlzás ez az óvatosság, ki kóricálna szenteste ezen az elhagyott vidéken. De bizony kóricált. Előlépett a fák közül Bederik Duri.

– Állj! Kit visz maga?

Apám nem válaszolt, a lovak közé csapott, meglódult a kocsi, de ahhoz nem elég gyorsan, hogy Bederik Duri ne tudja elkapni az asszony aranysegélyű köpenyét. A kezében maradt, diadalmasan lobogtatta.

Vágtázva értek az Öreghegy alá, valóban, egy kocsi várt ott. Az asszony sebtében búcsúzott, átszállt, a könnyű parasztszekér elzörgött vele a sűrű éjszakába.

Apám megfordította a lovakat, hazaindult. Most az országúton, egyenesen. Amikor a Papehgy tövébe ért, az út menti bokrok mögül ijesztő nevetés harsant. Apám tudta, hogy ki az, és szívszorongva nézte, ahogy a fagyos sötétségben ballangkórókat hömbölget a szél.

Másnap hajnalban fölbolydult Rácpácegrees. Jönnek. Ki hozta a hírt, nem tudom, de már az is elterjedt, hogy egy lánctalpas monstrum is közeleg, azzal rombolják le a házakat. Bederik Duri nem sokat késlekedett. Ő vezeti őket, a tank előtt jön, kezében a bűnjel, az aranysegélyű, kék köpeny.

Egy darabig hittük, hogy csak ijesztés, de ahogy a hajnal kibontotta a tájat a homályból, kibontotta a lőrinci úton vonuló sereget is, igen, jönnek, fegyverrel, lánctalpas monstrummal, végünk van, véged van, Rácpácegrees. Menekültünk volna, az asszonyok batyukat kötöttek, de akkor már valaki jött vissza a magtár felől, nincs kiút, igen, akinek jó szeme volt, láthatta: mint a szögesdrót tuskéi az őrszemek szuronyai, körös-körül, a ráadási úttól a Papehgyen át a Vitéz-tanyaig mindenütt katonák, körülzártak bennünket.

Ki lehet ez az asszony meg ez a gyerek, hogy ilyen ádadzul gyűlölik?

A batyuk a lábak mellé estek, hátráltunk, összetorlódtunk, mint egy delelő nyáj, szorongtunk a Nagyszederfa alatt. A monstrum már a Kissarok felé dübörgött, hallottuk a kérlelhetetlen hangot, már idevillant Bederik Duri kezéből a kék, amikor Keserű Pisti felkiáltott:

– Oda nézz!

A házak körvonalai megbomlottak, mintha köd ereszkedett volna rájuk, de

nem lehetett köd, hiszen minden mást élesen lehetett látni, idelátszott az Erzsébetdomb fenyőfája, a lórincai torony. A házak mégis elmosódtak, tűnékenyen lebegtek, mint forró nyarakon az utak fölött a délibáb, újabb kiáltás, a kezem, a kezem, ide nézz, a kezem. Tényleg, mintha elpárállana a testünk, áttetsző lesz a kezünk, megfakul a ruhánk, egy pillanatra látom a mellettem levők testén át a dombokat, aztán már csak a dombok, a fák. A házak és az emberek, mint a pára, nincsenek, üres pusztaság Rácpácegres helye... de mégis itt vagyunk, hiszen érzem, hogy fogom anyám kezét, a hátam mögött szuszog a húgom.

A had hökkenten áll az üresség közepén, Bederik Duri eszelősen kapkodja a fejét, itt volt, itt van, itt kell neki lennie, a páncélosról leszáll egy tisztféle, Bederik Duri kapkodva mutogat, lobog a kezében az aranysegélyű, kék köpeny. A tiszt botot emel, Bederik Duri vállára sújt vele, aztán az arcába. Itt meg, miköztünk, valaki hango-

san fölnevet, csönd, sziszegi apám, de nem lehet visszatartani a kárörvendő hangokat, sziszeg, fortyog, sistereg, úgy kell neked, áruló gazember. Most már a többiek is ütik, Bederik Duri szűkölve rohángál a körben, szinte sajnálja már az ember.

A katonák sorokba rendeződnek, a páncélos megfordul, mennek dolguk végezetlen, Bederik Duri, mint egy rongycsomó, a földön. Amikor a katonák már látótávolon túl vannak, föláll, az arcán gyűlölet, rázza az öklét az égre, a katonákra, ránk, belőlünk meg, láthatatlanokból, föltör, fölszárnnyal a felszabadult nevetés, Bederik Duri rémülten rohan át a földeken, egyre megszesebb, egyre távolabb, olyan lesz, mint egy szélűzte ballangkóró.

Halvány vibrálás, helyükre sűrűsödnek a házak, fölködlük a kezünk, az arcunk, juhé, itt vagyunk, világítanak a boldog emberek. S mintha csak erre várt volna, nagy pelyhekben, mint a kegyelem, hullani kezd a hó.

Lázár Ervin

HÁZI PRAKTIKÁK

Egy téli saláta receptjét osztjuk meg ezúttal olvasóinkkal, ami – nem mellesleg – nagyon ízlett a képviselő-testület tagjainak.

TERAMO (olasz céklasaláta)

40 dkg céklát és 40 dkg zellert meghámozzunk, és külön-külön ecetes-sós-cukros páclében puhára főzzük. A főzőlevükben hagyjuk kihűlni. Közben egy tubus majonézt egy mokaáskanalnyi kockacukorral és pár csepp citromlével ízesítünk, és egy dl tejföllel és kevés zeller főzőlével hígítjuk. A céklát és a zellert alaposan lecsepegtetjük, és laskára vágva a mártásba forgatjuk. Salátástálba öntjük, és néhány

órára alaposan lehűtjük. Tálalás előtt megszórjuk durvára vágott dióval. A teramót Olaszországban köretnek, és kenyérré halmozva szendvicsként is kínálják.

HIRDETÉSEINK

KARÁCSONYI MISEREND:

- **december 24. kedd, Szenteste:** délután 4 órakeresztényjáték, éjjel 1/212 órakeresztény templomunk énekarának karácsonyi zenés, verses áhítata. Éjfélkor karácsonyi ünnepi szentmise;
- **december 25. szerda, Jézus születése, Karácsony ünnepe:** 1/2 óra pasztorok miséje, 1/210 óra ünnepi szentmise, 18 óra szentmise;
- **december 26. csütörtök, Karácsony másodnapja:** 1/28 óra szentmise, 1/210 óra szentmise;
- **december 29. vasárnap, Szent Család vasárnapja:** 1/28, 1/210 óra és 18 óra szentmise;
- **december 31. kedd, Szent Szilveszter pápa emléknapja:** 18 óra évvégi hálaadó ünnepi szentmise, Te Deum;
- **2013. január 1. szerda (Újév), Szűz Mária Istenanyaságának ünnepe (parancsolt ünnep):** 1/28 óra és 1/210 óra szentmise, 18 óra ünnepi szentmise.

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

- **január 3. péntek:** elsőpéntek, este 6 órakeresztény szentmise Jézus szíve tiszteletére;
- **január 4. szombat:** elsőszombat, este 17:45 órától imádkozzuk a rózsafüzért, majd 18 órától szentmise lesz;
- **január 13. hétfő:** a Fatimai Szűzanya emléknapja kerületünkben. Az imádság az Árpád-házi Szent Margit templomban lesz ez alkalommal – 17 órától rózsafüzér, majd szentmise;
- **január 19. vasárnap:** az ökumenikus imahét kezdete;
- **január 20. hétfő:** 24 órás szentségimádás;
- **február 2. vasárnap:** Urunk bemutatása a templomban, Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe. Az ünnepélyes gyertyaszentelés a 1/210 órakeresztény szentmise elején lesz;

■ **február 9. vasárnap:** a betegek szentségének közösségi kiszolgáltatása a 1/210 órakeresztény szentmisén.

KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

- **január 16. csütörtök:** a Férfikör összejövetelének szokásos időpontja, de lehetséges, hogy a januári alkalom egy „külső helyszínen”, esetleg más időpontban kerül megrendezésre: figyeljétek az e-maileket és a hirdetéseket!
- **január 17. péntek:** 20 órakeresztény Családfrissítő;
- **január 19. vasárnap:** 16 órakeresztény a Rózsafüzér Társulat találkozója a plébánián;
- **január 28. kedd:** 20 órától Asszonykör a plébánián;
- **január 31. péntek:** 16 órától a Nyugdíjas Klub találkozója a plébánián.
- **január 31. péntek:** 20 órától irodalmi kör a plébánián.
- **Januári túra:** a Pálvölgyi cseppkőbarlangba megyünk, az időpontot később hirdetjük;

■ Tájékoztatjuk a kedves testvéreket, hogy az egyházközségi hozzájárulást, régi nevén egyházi adót, az év végéhez közeledve a szentmiséket követően a sekrestyében, illetve irodai szolgálat ideje alatt a plébánián lehet befizetni. Aki sárga csekkben szeretné feladni, a megjegyzés rovatban tüntesse fel, hogy az összeget egyházközségi hozzájárulásnak szánja.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente hétszer

Szerkesztőség: Neruda Károly (N. K.), Hajdu Noémi (H. N.), Kiss Erika (K. E.), Knábné Lakatos Mariann (K. L. M.), Németh Eszter (N. E.), Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még:
Láng Dóra (L. D.), Szabó Attila (Sz. A.), Vadas Hajni (V. H.),
Viola Zolt (V. Zs.)

Fotók: Maros Pál, Nemcsics Endre, Viola Zolt
A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:
Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: mustarmag18@yahoo.com